

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัตถุประสงค์ที่สำคัญในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ คือให้ ผู้เรียนมีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษา นั้นได้ เพื่อให้บรรลุ วัตถุประสงค์ดังกล่าว ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถในการใช้องค์ประกอบที่ สำคัญของภาษา ๓ ประการคือ โครงสร้างของเสียง โครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์ องค์ประกอบทั้งสามมีความเกี่ยวเนื่องกันอย่างใกล้ชิด และมีลักษณะ แยกต่างกันไปในแต่ละภาษา

ดังนั้น การเรียนภาษาต่างประเทศจึงจำเป็นต้องเรียนองค์ประกอบ ของภาษานั้นเพื่อให้สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง เมื่อติดต่อกับเจ้าของภาษา หรือบุคคลอื่น มักมีผู้เข้าใจผิดว่าผู้เรียนรูภาษาต่างประเทศคือผู้รู้คำศัพท์ใน ภาษานั้นเป็นจำนวนมาก แต่ความจริงแล้วการรู้คำศัพท์เป็นจำนวนมากมายเพียง ประการเดียวไม่ช่วยในการเรียนรูภาษา ทั้ง ๆ ที่คำศัพท์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ประการหนึ่งในภาษา นักภาษาหลายคนได้ให้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเรียนรู ภาษาไว้ว่า

But knowing words is not the only thing to knowing a language, not even the most important. One might know the meaning of all the words in a large English dictionary and still be quite unable to speak English. One must also know how to assemble words in sentences and how to pronounce the sentences.¹

¹Paul Roberts, Modern Grammar (New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 1968), p. 1.

If, therefore, mastery of a language is taken to mean the ability to use or even to understand "all the words" of a language, then none of us can be said to have mastered his own native language.²

A person has "learned" a foreign language when he has thus first, within a limited vocabulary mastered the sound system (that is, when he can understand the stream of speech and achieve an understandable production of it) and has, second, made the structural devices (that is, the basic arrangements of utterances) matters of automatic habits.³

... "knowing a language" means, first of all, knowing its phonology and grammatical structure, ...⁴

A person knows how to use a language when he can use its structure accurately for communication at will, with attention focused on the content, recalling automatically the units and patterns as needed, and holding them for a normal memory span at conversational speed, noticing any errors that occur.⁵

²Charles C. Fries, Teaching and Learning English as a Foreign Language (Ann Arbor: The University of Michigan Press, 1967), p. 1.

³Ibid., p. 3.

⁴John B. Carroll, "Research on Teaching Foreign Languages," Handbook of Research on Teaching (Chicago: Rand McNally & Company, 1967), p. 1072.

⁵Robert Lado, Language Teaching: A Scientific Approach (New York: McGraw-Hill, Inc., 1964), pp. 34-35.

หากนักเรียนต้องการจะเข้าใจภาษาอังกฤษ และให้ผู้อื่นเข้าใจ
ในลนถ้อย ก็ไม่มีหนทางหลีกเลี่ยงที่จะไม่เรียนลักษณะไวยากรณ์
เหล่านั้นให้รู้จริง และสามารถใช้อย่างไม่คล่องคิดในเมื่อคน
อยู่ในสภาพการที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษจริง ๆ⁶

สรุปได้ว่าโครงสร้างไวยากรณ์และโครงสร้างของเสียงเป็นเครื่องช่วย
ให้ทราบว่า ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษานั้น ๆ แล้วหรือยัง

อย่างไรก็ตามโครงสร้างของเสียงบนท้องอาศัยโครงสร้างไวยากรณ์
เพราะเสียงจะมีความหมายก็ต่อเมื่อเรียบเรียงเข้าเป็นคำ กลุ่มคำ หรือประโยค
ที่มีลักษณะถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาเท่านั้น เช่นผู้เรียนภาษาอังกฤษ
สามารถออกเสียงพยางค์ และเสียงสระได้อย่างถูกต้องทุกเสียง แต่พูดประโยค
ว่า "With short hair boy the out went." หรือพูดประโยค
"The boy hit the car." ในความหมายว่า "เด็กถูกรถชน" ประโยคแรกผู้ฟัง
จะไม่เข้าใจเลย ส่วนประโยคหลังผู้ฟังจะเข้าใจความหมายผิดไป

ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่า ถ้าขาดความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์
ของภาษา การสื่อความหมายอาจไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ แม้จะมีความสามารถในการ
การใช้โครงสร้างของเสียงได้ก็ตาม

เนื่องจากโครงสร้างไวยากรณ์มีความสำคัญดังกล่าวมาแล้วข้างต้น
กระทรวงศึกษาธิการจึงระบุเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจนทั้งในหลักสูตรและระเบียบวิธี

⁶ไชรัช แวม ไรอดด, แนววิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์
สำหรับประเทศไทย คมคาย จงเจริญสุข (ผู้แปล) (ทรชนคร : โรงพิมพ์สมานคม
สงเคราะห์ตำสกร์แห่งประเทศไทย, 2505), หน้า 72.

วัดผลวิชาภาษาอังกฤษของทุกระดับชั้นเรียนที่จัดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นกล่าวถึงความมุ่งหมายในการสอนวิชาภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันตามควรแก่ชั้น
 2. เพื่อให้มีพื้นฐานในการที่จะศึกษาต่อ
 3. เพื่อให้เข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติซึ่งเป็นเจ้าของภาษา
ตามสมควร
 4. เพื่อบรรลุความมุ่งหมายดังกล่าว จึงให้มีความรู้และ
ทักษะดังต่อไปนี้
 - ก. ต้องฟังเข้าใจ พูดได้โดยออกเสียงที่ถูกต้อง
อ่านออกเสียงได้ และอ่านในใจได้ และเขียน
ได้ถูกต้องตามควรแก่ชั้น
 - จ. ให้ความรู้ทางไวยากรณ์ที่เป็นประโยชน์ในการ
ใช้ภาษา และรู้ลักษณะของภาษาอังกฤษที่เป็น
มูลสารตามควรแก่ชั้น
- ...7

สำหรับรายการสอนระดับเดียวกันนี้ ได้กำหนดเนื้อหาทางคำณวณโครงสร้าง
ไวยากรณ์อังกฤษ ซึ่งนักเรียนควรรู้และสามารถใช้ได้ โครงสร้างไวยากรณ์ที่กำหนด
ไว้ในหลักสูตร เป็นโครงสร้างซึ่งเป็นหลักพื้นฐานที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
ทั้งสิ้น นอกจากนี้ยังกล่าวไว้ว่า

7 กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2503
(พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2505), หน้า 10.

ไวยากรณ์ในชั้นนี้ไม่นับเป็นวิชาหนึ่งต่างหากจากทักษะทั้งสี่ นับเป็นวิชาที่เกี่ยวพันกับทักษะโดยใกล้ชิด มีความสัมพันธ์กับทักษะ ฟัง พูด อ่าน และเขียนเท่า ๆ กัน จะแยกจากกันไม่ได้ ไวยากรณ์ในชั้นนี้เห็นไวยากรณ์สำหรับใช้ในภาษาจะค่อนข้าง ง่าย ๆ ชวนกันไปกับศัพท์และกระสวนที่เรียนในชั้น ควรให้เข้าใจแบบ สร้างในหนังสือเรียนใหม่มากที่สุดที่จะทำได้ และให้ฝึกแบบสร้าง ที่เป็นมูลสาร... เพื่อใช้ในการพูดและเขียนได้อย่างถูกต้อง⁸

ส่วนระเบียบการวัดผลวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้ กำหนดให้มีการวัดผลการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. งานระหว่างปี ให้คะแนนงานที่นักเรียนทำประจำ เช่น การฟัง การพูด การอ่าน การเขียนเรียงความ การรายงาน เขียนตามคำบอก หรือกิจกรรมอื่นใด รวมทั้งผลของการทดสอบย่อย การสอบซ่อมประจำเดือน การสอบประจำภาค หรือสอบกลางปี ฯลฯ อย่างน้อย 15 ครั้งต่อปี
2. การสอบปลายปี ให้มีข้อสอบ 4 ฉบับ คือ
 - ฉบับที่ 1 การฟัง พูด และอ่านออกเสียง
 - ฉบับที่ 2 สอบความเข้าใจ
 - ฉบับที่ 3 ความสามารถในการใช้ภาษา
 - และฉบับที่ 4 ความรู้เกี่ยวกับหนังสือที่กำหนดให้เรียน⁹

⁸ เรืองเล็กกัน, หน้า 12.

⁹ กระทรวงศึกษาธิการ, ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยผลการวัดผล การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สายสามัญ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2511 (พระบรมราชโองการฯ ราชกิจจานุเบกษา, 2512), หน้า 7-8.

และกำหนดการใช้คะแนนดังนี้

	คะแนน ระหว่างปี	คะแนน ปลายปี	คะแนน ¹⁰ รวม
ฟัง พูด อ่าน	10	10	
ความเข้าใจ (Comprehension)	10	40	
การใช้ภาษา (Expression)	10	40	
ความรู้ในหนังสือที่กำหนด	10	20	
รวม	40	110	150

ในหนังสือคำชี้แจงว่าด้วยการวัดผลการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สายสามัญ พ.ศ. 2505 ได้กล่าวแนะนำวิธีการออกข้อสอบฉบับที่ 3 ไว้ว่า

ในการออกข้อสอบฉบับนี้ โรงเรียนควรพิจารณาหัวข้อไวยากรณ์ ที่ระบุไว้สำหรับชั้นหนึ่ง ๆ ในหลักสูตรให้ดี และให้นักเรียนรู้ว่า หัวข้อไหนโรงเรียนถือว่าถ้านักเรียนยังผิดพลาดมากจะไม่ให้คะแนน เช่น ใน ม.ศ.1 ถ้าใช้ There is, There are ไม่ถูกในการเขียนจดหมายก็ดี หรือเรื่องสั้นก็ดี จะให้คะแนนมากสำหรับข้อ นั้น เพราะความหลักสูตรของ ม.ศ.2 ไม่กำหนดให้สอน There is, There are อีก ควรกำหนดหัวข้อไวยากรณ์ที่สำคัญเช่นนี้ไว้ให้ แจ่มแจ้ง ให้นักเรียนรู้ตัวเสียแต่เนิ่น ๆ¹¹

¹⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 2 - 3.

¹¹ กรมวิสามัญศึกษา, คำชี้แจงระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการวัดผลการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สายสามัญ พ.ศ. 2505 สำหรับหมวด ก. ค. ง. และ จ. (พิมพ์ครั้งที่ 1 ; ละครบทร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2505), หน้า 91.

จากการพิจารณาหลักสูตรและระเบียบวิธีการวัดผลวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแล้ว เห็นว่านักเรียนที่เรียนจบหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพึงมีความรู้และทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษที่พอสมควร ไม่ว่าจะเพื่อการศึกษาต่อหรือเพื่อใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ระยะเวลา 6 ปีที่นักเรียนได้เรียนภาษาอังกฤษน่าจะเพียงพอแก่การพัฒนาทักษะการใช้โครงสร้างของภาษาทั้งในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ภายในวงจำกัดของคำศัพท์ที่เป็นพื้นฐาน¹² ได้มีผู้สนใจความสามารถทางการใช้โครงสร้างของเสียงภาษาอังกฤษและทำการวิจัยความสามารถทางการฟัง และการออกเสียงภาษาอังกฤษหลายราย¹³ แต่ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยตรงยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ทำการวิจัยไว้ ทั้ง ๆ ที่ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์เป็นส่วนประกอบที่สำคัญประการหนึ่งในอันที่จะให้นักเรียนบรรลุเป้าหมายที่แท้จริงในการเรียนภาษาได้ นั่นคือสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง

ผู้วิจัยมีความสนใจเรื่องความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษและไวยากรณ์ไทยเกี่ยวกับเรื่องที่อยู่บางขณะทำการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ฉะนั้น เพื่อศึกษาความสามารถทางด้านนี้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น จึงได้ทำการวิจัยเรื่องความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ในการปรับปรุงและส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

¹² ไบรซ์ แวน ไชออก, เรื่องเต็ม, หน้า 2.

¹³ ศึกษาได้จากผลการวิจัยของ บุชน้อย มหามนต์ "การสำรวจความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 6" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต, 2505), วัณณะ สุขสมชัย "การศึกษาการออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวและพยัญชนะควบในภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต 2508), กาญจนนา เสริมสุข "การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนกวดวิชาในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต 2513), นอกจากนี้ยังมีผู้วิจัยทางด้านนี้ไว้อีกมาก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2513 ในโรงเรียนรัฐบาล
2. เพื่อทราบว่าโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษโครงสร้างใดเป็นปัญหาในการใช้ของนักเรียนมาก โครงสร้างใดเป็นปัญหาน้อย
3. เพื่อทราบความแตกต่างของความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษระหว่างนักเรียนหญิงกับนักเรียนชาย

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. ครูสอนภาษาอังกฤษสามารถใช้เป็นแนวทางในการสอนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ โดยทราบว่าโครงสร้างใดเป็นปัญหาในการใช้ของนักเรียนมากน้อยเพียงไร ครูจะได้เน้นการสอนโครงสร้างที่เป็นปัญหานั้น
2. เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนวัดค่าระดับการสอนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษตามระดับความยากง่าย
3. เป็นแนวทางในการจัดเตรียมแบบฝึกหัดการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษเพิ่มเติม เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่มักเป็นปัญหาคือขึ้น
4. เป็นแนวทางแก่ผู้แต่งแบบเรียนภาษาอังกฤษในด้านการจัดเรียงโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษตามความยากง่าย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2513 ของโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดพระนครและธนบุรี
2. โรงเรียนรัฐบาลที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งสิ้น 9 โรงเรียน เป็นโรงเรียนรัฐบาลหญิง 3 โรงเรียน โรงเรียนรัฐบาลชาย 3 โรงเรียน และ

โรงเรียนรัฐบาลศึกษา 3 โรงเรียน

3. การวิจัยนี้ไม่เกี่ยวข้องกับ อาวุธ ความสามารถในการเรียนของนักเรียน
ทุกวิชา ตลอดจนอาชีพของบิดามารดา และสิ่งแวดล้อมทางบ้าน

สมมติฐานของการวิจัย

ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนหญิงและ
นักเรียนชายไม่แตกต่างกัน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ วัดความสามารถในการใช้โครง-
สร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้จริง

2. คะแนนจากการทดสอบมีการแจกแจงแบบปกติ (Normal
Distribution)

3. การทดสอบและการคุมสอบเชื่อถือได้

ความจำกัดของการวิจัย

คะแนนที่นักเรียนได้รับอาจจะไม่มาจกความสามารถในการใช้โครงสร้าง
ไวยากรณ์อังกฤษโดยแท้จริงของนักเรียน เนื่องจากในระหว่างการทดสอบอาจมีสภาพ-
การเขย่งคียงเจามาหรือพิศพลหัวใจใหม่ลที่เผลอคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง เช่น
ความกังวลใจ ความไม่สบาย อาจทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนเมื่อนำผลการทดสอบ
มาวิเคราะห์

กล่าวจำกัดความ

"โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ" หมายถึงระเบียบวิธีการเรียบเรียงคำใน
ประโยค ตลอดจนการเรียบเรียงส่วนประกอบของคำในภาษาอังกฤษ¹⁴

¹⁴ "The patterns of arrangement of words in sentences and the patterns of arrangement of parts of words..." Robert Lado, Language Testing (London: Longmans, 1961), p.142.

"ขอทดสอบ" หมายถึงขอทดสอบความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์
อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือใน
การวิจัย

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Charles C. Fries¹⁵ กล่าวว่า ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ
ขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญ 4 ประการ คือ

1. ความสามารถในการใช้องค์ประกอบของภาษาอันประกอบด้วยโครง-
สร้างของเสียง โครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์ คือผู้เรียนเข้าใจในเรื่องที่คนอื่น
พูด สามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจ และสามารถใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง
โดยไม่ติดขัด

2. แบบเรียนที่ใช้ของเรียนเรียงโดยอาศัยผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ
ภาษาของนักเรียนกับภาษาที่จะเรียนอย่างถ่องแท้

3. ความร่วมมือของผู้เรียน ผู้เรียนต้องเต็มใจฝึกฝนการใช้โครงสร้าง
ของภาษาอย่างสม่ำเสมอและหาโอกาสใช้ภาษาที่เรียนติดต่อกับคนอื่น

4. การเรียนควบการฝึกพูด (Oral Practice) เพราะการฝึกพูดจะ
เพิ่มพูนทักษะในการใช้โครงสร้างของภาษา จนในที่สุดผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้
อย่างถูกต้องตามระเบียบวิธีการใช้ของภาษานั้น

Robert Lado¹⁶ กล่าวไว้ในหนังสือ Language Testing ว่า การเปรียบเทียบ
ลักษณะโครงสร้างของภาษาที่จะเรียนกับลักษณะโครงสร้างในภาษาของผู้เรียนจะ
ช่วยให้รู้ปัญหาในการเรียน กล่าวคือลักษณะโครงสร้างของภาษาที่แตกต่างกันจะเป็น

¹⁵Fries, op.cit. pp. 3-9.

¹⁶Lado, op.cit. pp. 16-17.

ปัญหาการเรียนหนังสือ เพราะผู้เรียนจะใช้ลักษณะโครงสร้างในภาษาของตนแทนลักษณะโครงสร้างของภาษาต่างประเทศที่ต่างออกไป จนในบางครั้งทำให้ลักษณะโครงสร้างของภาษาต่างประเทศผิดเพี้ยนจากเดิมมาก ส่วนลักษณะโครงสร้างใดที่คล้ายคลึงกัน จะไม่เป็นปัญหาในการเรียน เพราะผู้เรียนสามารถใช้ลักษณะโครงสร้างในภาษาของตนให้เข้ากับภาษาที่เรียนได้ ฉะนั้นการเรียนภาษาต่างประเทศจึงมุ่งเรียนปัญหาหรือส่วนที่แตกต่างไปจากภาษาของตนเอง

Lado¹⁷ ได้กล่าวอีกว่า ครูควรเลือกทดสอบเฉพาะสิ่งที่เป็นปัญหาในการเรียน เพราะการทดสอบสิ่งที่เป็นปัญหาคือการทดสอบภาษา

Yao Shen¹⁸ เชื่อว่า นักเรียนจะเรียนภาษาต่างประเทศได้ดีขึ้น หากครูชี้ให้นักเรียนเห็นความแตกต่างระหว่างภาษาของนักเรียนกับภาษาที่เรียน

Wilga H. Rivers¹⁹ เสนอแนะการอธิบายปัญหาการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ไว้ว่า อาจเป็นนักเรียนเก่งและนักเรียนเข้าใจความสัมพันธ์ของโครงสร้างไวยากรณ์

¹⁷Ibid., p. 20

¹⁸Yao Shen, "Are You Missing a Contrast?" Selected Articles from Language Learning Series I English as a Foreign Language (Ann Arbor: The University of Michigan Press, 1953), pp. 40-41.

¹⁹Wilga H. Rivers, Teaching Foreign Language Skills (Chicago: The University of Chicago Press, 1968), pp. 84-85.

ขั้นมูลฐาน การอธิบายเป็นภาษาต่างประเทศให้ผลดี แต่ถ้านักเรียนอ่อนและขาดความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ขั้นพื้นฐาน ครูควรอธิบายปัญหาดังกล่าวด้วยภาษาของนักเรียน คำอธิบายควรเป็นแบบสั้น ๆ ใจความชัดเจน และหลังจากอธิบายแล้วต้องให้นักเรียนฝึกการใช้โครงสร้างไวยากรณ์นั้นทันที ผลที่ได้มักจะดีกว่าการอธิบายด้วยภาษาต่างประเทศ

Lado²⁰ กล่าวไว้ในหนังสือ Language Teaching: A Scientific Approach ว่าการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันจำเป็นจะต้องประกอบด้วย

1. แบบประโยคสนทนาขั้นมูลฐานสำหรับให้นักเรียนท่องจำ
2. การจดบันทึกเกี่ยวกับโครงสร้างของภาษาเพื่อช่วยความเข้าใจและการใช้กระส่วนประโยค
3. แบบฝึกกระส่วนประโยค ซึ่งจะช่วยให้เด็กมีนิสัย (Habits) และความคล่องแคล่วในการใช้กระส่วนประโยคต่าง ๆ
4. แบบเรียนซึ่งฝึกการฟังและการพูดที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน
5. โอกาสที่จะใช้ภาษาติดต่อกับคนอื่น

Rivers²¹ กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกกระส่วนประโยค (Pattern Drill) ที่ 15 प्रकार คือ

1. คำขึ้นเพื่อการสนทนาเพื่อการทดสอบใบสิ่งที่นักเรียนรู้แล้ว ฉะนั้นจึงต้องมีการฝึกนักเรียนมากพอสมควร
 2. แต่ละแบบฝึกหัดฝึกกระส่วนประโยคเพียงหนึ่งกระส่วนเท่านั้น
 3. ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่นักเรียนเรียนรู้แล้ว
 4. ใช้การใช้ตัวนะ (Cue Response Items) มากเกินไป
- โดยทั่วไปใช้ประมาณ 6 - 7 คำ

²⁰Lado, op.cit., p. 6.

²¹Rivers, op.cit., pp. 103-105.

5. ตัวแนะที่เปลี่ยนเชื้อให้นักเรียนยอมรับแต่ละครั้งไม่ควรเป็นแบบที่นักเรียนต้องเปลี่ยนลักษณะโครงสร้างมากกว่าหนึ่งอย่าง

6. ประโยคที่ใจควรเป็นประโยคสั้น ๆ

7. ประโยคในแบบฝึกควรเป็นแบบที่ใจหุ้กกันในชีวิตประจำวัน

8. จัดทำตัวแนะที่เหมาะสมและชัดเจนเพื่อให้ได้คำตอบที่ต้องการจาก

นักเรียนเพียงคำตอบเดียว

9. ใช้คำศัพท์ที่นักเรียนรู้จัก ไม่ควรใช้ศัพท์แปลก ๆ

10. ตัวแนะ (Cue) และคำตอบต้องเป็นภาษาที่เรียน

11. เป็นแบบฝึกชุด

12. เป็นแบบฝึกให้นักเรียนต้องใช้ความคิดในการใจช่วย

13. มีหลายแบบให้มีให้นักเรียนเมื่อหมายต่อการเข้าใจ ๆ แบบเดียว

14. ขณะใจฝึกอาจใจทดสอบสิ่งให้นักเรียนเคยฝึกมาแล้วไปในตัว

15. ฝึกให้นักเรียนสามารถใจสิ่งนี้เรียนแล้วในการคิดคลุกกับบุคคลอื่น

เช่น แบบฝึกชนิดถามตอบ ชนิดรายงานปากเปล่า เป็นต้น

และ Robert L. Polizer²² แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการใจแบบฝึกกระสวนประโยค (Pattern Practice) ว่า แบบฝึกกระสวนประโยคเป็นเครื่องมือในการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีค่ายิ่ง ถ้าผู้ใจฝึกเลือกและนำไปใจอย่างถูกต้อง ครูควรเลือกแบบฝึกกระสวนประโยคที่จัดทำไว้อย่างรัดกุมโดยคำนึงถึงข้อยกเว้นบางอย่างในภาครายนี้ ทั้งนี้เพื่อมีใจข้อผิดพลาดในการฝึกนักเรียน อีกประการหนึ่ง ครูควรช่วยเพิ่มพูนความองการและความสามารถของนักเรียนในด้านการฝึกกระสวนประโยคชนิดเปลี่ยนโครงสร้างของประโยค (Transformation) และชนิด

²²Robert L. Polizer, "Some Reflections on Pattern Practice," The Modern Language Journal, 48 (January, 1964), pp. 24 - 28.

ใช้คำเทียบแทน (substitution) ซึ่งครูอาจทำได้โดยตามให้นักเรียนตอบหรือฝึกให้นักเรียนหาคำเทียบแทนเอง การฝึกเช่นนี้ทำให้นักเรียนตั้งใจและนึกถึงความหมายของกระสวนประโยคที่กำลังฝึก นอกจากนั้นยังช่วยให้ครูทราบว่านักเรียนเข้าใจกระสวนประโยคนั้นได้จริงหรือไม่ วิธีการฝึกดังกล่าวมีผลส่งให้การฝึกกระสวนประโยคบรรลุเป้าหมายที่แท้จริง คือ นักเรียนจะรู้ว่าการเปลี่ยนโครงสร้างของประโยค (Transformation) และการใช้คำเทียบแทน (substitution) นั้นเป็นเครื่องมือที่ดีที่สุดที่นักเรียนสามารถใช้สำหรับติดต่อกับผู้อื่นได้

Nelson Brooks²³ มีความเห็นว่า การสรุปกฎเกณฑ์ทางภาษากายหลังการฝึกเป็นการย้ำความรู้ความเข้าใจในสิ่งที่นักเรียนได้ฝึกแล้ว แต่การให้กฎเกณฑ์ควรเป็นคำอธิบายสั้น ๆ และได้ความชัดเจน ทั้งนี้ เพื่อประหยัดเวลาในห้องเรียนให้มากที่สุด

นอกจากเอกสารทั้งที่กล่าวไว้แล้วโดยสังเขป ยังมีผู้ศึกษาค้นคว้าทางด้านการเรียนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ รวมทั้งปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับกรณีวิจัยเรื่องนี้ด้วยบ้าง ดังนี้

จากผลการวิจัยของ Wolfe ในปี ค.ศ. 1932 และ Horowitz²⁴ ในปี ค.ศ. 1955 ได้แสดงให้เห็นว่าโครงสร้างของภาษาที่มีลักษณะคงที่ตายตัวง่ายกว่าโครงสร้างของภาษาที่มีรูปลักษณะไม่แน่นอน นักเรียนส่วนมากมักทำผิดเนื่องจากอาศัยหลักการเทียบตามแบบ (Analogy) โดยเฉพาะข้อผิดพลาดต่าง ๆ ของ

²³ Nelson Brooks, Language and Language Learning: Theory and Practice (2d ed.; New York : Harcourt, Bruce & World, Inc., 1964), p. 153.

²⁴ Carroll, op. cit., p. 1073.

นักเรียนในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์มักเกิดจากการเทียบตามแบบเป็นส่วนใหญ่
 ต่อมาในปี ค.ศ. 1958 Berko²⁵ ได้ทดสอบความโน้มเอียงในการใช้
 การเทียบตามแบบของนักเรียนควยแบบทดสอบที่สร้างขึ้นโดยเนทาส จากผลการทดสอบ
 Berko ได้ขอเสนอแนะแก่ครูว่า ควรเลื่อนเวลาการสอนลักษณะภาษาที่
 ยึดไปจากปกติให้นานที่สุด แลภาครู้ว่าเป็นต้องสอน ครูควรในข้อสังเกตเกี่ยวกับรูป
 ลักษณะของภาษาที่มักออกไปแก่นักเรียน

แต่ Carroll²⁶ ได้ความเห็นว่าการขอเสนอแนะของ Berko นั้นปฏิบัติตาม
 ได้ยาก เพราะรูปลักษณะของภาษาที่มักเปลี่ยนมีจำนวนมากมาย ครูควรฝึกนักเรียนให้
 มีความเคยชินกับการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ (Grammatical Habits) ซึ่งเป็น
 พื้นฐานในการใช้ภาษาของนักเรียนมากกว่า

ในปี ค.ศ. 1961 Meade²⁷ สรุปผลการวิจัยว่า นักเรียนที่มีสติปัญญา
 ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยระดับ 50% ไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนไวยากรณ์

John Charles Fisher²⁸ ได้ศึกษาเรื่อง " The Application of
 Linguistic Description and Oral Pattern Practice in Remedial
 English Composition" โดยทดลองสอนนักเรียนสองกลุ่ม ให้นักศึกษาที่เป็น
 กลุ่มทดลองได้อีกโครงสร้างไวยากรณ์ซึ่งเป็นปัญหาของการใช้ของควยการฝึกพูด

²⁵Ibid.

²⁶Ibid.

²⁷Robert L. Ebel (ed.), Encyclopedia of Educational Research (4th ed.; London: The Macmillan Company, 1969), p. 452.

²⁸John Charles Fisher, "The Application of Linguistic Description and Oral Pattern Practice in Remedial English Composition," Dissertation Abstracts, 23 (March, 1963), p. 3367.

กระสวนประโยค ส่วนกลุ่มควบคุมนั้นดำเนินการสอนโดยใช้ตำราเรียนไวยากรณ์แบบเก่า (Traditional Grammar) ผลการทดลองปรากฏว่า บทเรียนที่ประกอบด้วยแบบฝึกหัดกระสวนประโยคใหม่ลดขั้นตอนการสอนนักศึกษาที่เรียนซ่อมเสริมการเขียนเรียงความมากกว่าการสอนโดยใช้ตำราไวยากรณ์แบบเก่า

ต่อมาในปี ค.ศ. 1964 White²⁹ ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบผลการเรียนไวยากรณ์ของนักเรียน 3 กลุ่ม ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับ 7 นักเรียนกลุ่มแรกเรียน Structural Grammar นักเรียนกลุ่มที่สองเรียน Traditional Grammar ส่วนนักเรียนกลุ่มที่สามเรียนความการอ่าน (Free Reading) ผลปรากฏว่านักเรียนกลุ่มที่เรียน Structural Grammar มีพัฒนาการทางการเขียนดีขึ้น ส่วนผลการเรียนของนักเรียนอีกสองกลุ่มคงเดิม

แต่จากการเปรียบเทียบการสอน Structural Grammar และ Traditional Grammar ในแก่นักเรียนสามระดับศึกษาในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง Klausner³⁰ พบว่า นักเรียนที่เรียน Structural Grammar และนักเรียนที่เรียน Traditional Grammar ประสบความสำเร็จในการเรียนเท่า ๆ กัน

O.L.Davis และผู้ร่วมงานหลายคน³¹ ได้ศึกษาเรื่อง "High School Students' Awareness of Structural Relationships in English" โดยทดสอบนักเรียนมัธยมจำนวน 210 คนที่เรียน Traditional Grammar และ

²⁹Ebel, loc.cit.

³⁰Ibid.

³¹O.L.Davis and Others, "High School Students' Awareness of structural Relationships in English," The Journal of Educational Research, 58 (October, 1964), pp. 69 - 71.

กำลังศึกษาในระดับ 10 ระดับ 11 และระดับ 12 ด้วยแบบทดสอบความเข้าใจ
ความสัมพันธ์ทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ (A Test of Recognition of
Structural Relationships in English) ของ O'Donnell ผู้
การวิจัยปรากฏว่า

1. นักเรียนทั้งสามระดับมีความเข้าใจความสัมพันธ์ทางโครงสร้างไวยากรณ์ไม่แตกต่างกัน
2. นักเรียนหญิงมีความเข้าใจความสัมพันธ์ทางโครงสร้างไวยากรณ์มากกว่านักเรียนชาย ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01
3. นักเรียนชายบางระดับมีความเข้าใจความสัมพันธ์ทางโครงสร้างไวยากรณ์ไม่ต่างจากนักเรียนหญิง

ในปี ค.ศ. 1967 O'Donnell³² ได้วิเคราะห์ผลการทดสอบนักเรียน 90 คน โดยการพูดและการเขียน (กลุ่มละ 30 คน จากระดับ 3 ระดับ 5 และระดับ 7) เพื่อหาความแตกต่างในเรื่องความซับซ้อนของประโยคด้านโครงสร้างไวยากรณ์ โดยเปรียบเทียบโครงสร้างด้วยการทดสอบหลาย ๆ วิธี เพื่อหาความมีนัยสำคัญของความแตกต่างในเรื่องระดับการเขียนและเพศ พบว่าความมีนัยสำคัญของความแตกต่างเพิ่มขึ้นเมื่อเด็กเรียนสูงขึ้น แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างคงที่ระหว่างนักเรียนหญิงกับนักเรียนชาย

³²Roy C. O'Donnell, "A Transformational Analysis of Oral and Written Grammatical Structures in the Language of Children in Grades-Three, Five, and Seven," The Journal of Educational Research, 61 (September, 1967), pp. 35 - 38, อ้างโดย กาญจนา เสริมสุข, "การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนคาทอลิกในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513), หน้า 13.

ประจวบ ปัญญโญ³³ ได้ศึกษาเรื่อง "การวัดผลการสอน Articles โดยวิธี Aural Oral Approach ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6" โดยทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 525 คนด้วยแบบทดสอบความสามารถในการใช้ Articles ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสองครั้ง คือ ก่อนและหลังการเรียนด้วยวิธี Aural Oral Approach พบว่านักเรียนมีความสามารถในการใช้ Articles ที่ขึ้นหลังจกการสอบด้วยวิธีสอนดังกล่าว

ถาวร สุนงกษ³⁴ ได้วิจัยเรื่อง "ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาคอนตัน ของวิทยาลัยครู 3 แห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" โดยทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคำไวยากรณ คำศัพท์ และการอ่านเอาความของนักเรียนชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 จำนวน 569 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยครูนครราชสีมา วิทยาลัยครูมหาสารคาม และวิทยาลัยครูอุบลราชธานี ในการศึกษา 2509 แยกตามเพศ ชั้นเรียนสถานศึกษาเดิม และที่อยู่อาศัย ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. นักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาคอนตันที่เรียนอยู่ในวิทยาลัยครู 3 แห่งดังกล่าว มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษคำไวยากรณอยู่ในระดับค่อนข้างสูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์อยู่ในระดับปานกลาง และมีผลสัมฤทธิ์การอ่านเอาความอยู่ในระดับต่ำ

³³ประจวบ ปัญญโญ, "การวัดผลการสอน Articles โดยวิธี Aural Oral Approach ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506)

³⁴ถาวร สุนงกษ, "ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาคอนตัน ของวิทยาลัยครู 3 แห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2510)

2. ความสามารถในการ เรียนภาษาอังกฤษระดับคำศัพท์ และการ
อ่าน เขาควรมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญในเชิงสถิติ แสดงว่าทั้งสองอย่างนี้มี
องค์ประกอบร่วมกันในการ เรียนภาษา

3. ความสามารถในการ เรียนภาษาอังกฤษระดับไวยากรณ์ส่งเสริมให้
นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด

นภาพันท์ ยมาภักย์³⁵ ได้วิจัยเรื่อง "การสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้เริ่ม
เรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในประเทศไทย" พบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษร้อยละ
25 ไม่มีพื้นฐานเพียงพอในการสอนภาษาอังกฤษ และไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับ
ระเบียบวิธีสอนมาก่อน ครูมีผลบกพร่องเกี่ยวกับเนื้อหามากกว่าวิธีสอน ครูส่วนมาก
สนใจหาความรู้เพิ่มเติมส่วนตัว

อ่ำภา ไชกิจติ³⁶ ได้วิจัยเรื่อง "ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้น
มัธยมศึกษาในประเทศไทย" สรุปได้ความว่า การที่นักเรียนจะเรียนภาษาอังกฤษ
ได้ดั่งนั้น ครูต้องมีความรู้ความสามารถทั้งทางด้านวิชาการและวิชาชีพ เหตุที่การ
เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนยังไม่ดีเท่าที่ควร เพราะขาดครูที่มีวิริยะและความสามารถ
ดีทั้งทางด้านวิชาการและวิชาชีพ นอกจากนั้น ยังขาดวัสดุอุปกรณ์การสอน ผู้วิจัย
เสนอว่า ควรจัดให้มีการอบรมครูสอนภาษาอังกฤษที่มีอยู่แล้วให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

³⁵นภาพันท์ ยมาภักย์, "การสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้เริ่มเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในประเทศไทย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2504)

³⁶อ่ำภา ไชกิจติ, "ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2504)

ในปี พ.ศ. 2509 สุวรรณดี เค็งฉำบวย³⁷ ได้วิจัยเรื่อง "การสำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดระนอง" โดยส่งแบบสอบถามให้ครูชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 จำนวน 213 คน ซึ่งสอนในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ รวม 40 โรงเรียน พบว่า ครูส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษ แต่มีปัญหาด้านคุณค่า ทางด้านวิชาการพบว่าหลักสูตรกับคะแนนและเวลาเรียนไม่สัมพันธ์กัน อุปกรณ์การสอนส่วนมากมีไม่เพียงพอ สถานที่ไม่เอื้อต่อการจัดอุปกรณ์ แบบเรียนไม่เหมาะสมกับชั้นและวัยของเด็ก การจัดชั่วโมงและจำนวนนักเรียนในชั้นยังไม่เหมาะสม นักเรียนเองมีความสนใจวิชาภาษาอังกฤษน้อย ไม่ค่อยร่วมมือในกิจกรรมการเรียนเท่าที่ควร อีกประการหนึ่งผู้ปกครองไม่ส่งเสริมและให้ความสนใจนักเรียนในด้านการเรียน ทั้งยังขาดความร่วมมือกับโรงเรียนอีกด้วย

³⁷สุวรรณดี เค็งฉำบวย, "การสำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดระนอง" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509)